

- 2) Институционална единица като разглежданата в главното производство, чиято степен на независимост спрямо държавното управление е ограничена от националното законодателство — съгласно което тази институционална единица не е напълно самостоятелна при управлението на активите и пасивите си, доколкото държавното управление, от една страна, упражнява контрол върху активите ѝ, а от друга страна, поема част от риска, свързан с пасивите ѝ — може да се квалифицира като „каптивна финансова институция“ по смисъла на точки 2.21—2.23 от приложение А към Регламент № 549/2013, доколкото националният съд може да тълкува предвидените от това национално законодателство мерки за контрол в смисъл, че водят до това съответната институционална единица да не може да действа независимо от държавното управление, доколкото последното ѝ налага условията, при които тази единица е длъжна да действа, без тя да има възможност по собствена инициатива да ги изменя съществено.

(¹) ОВ С 4, 7.1.2019 г.

Искане за становище, направено от Европейския парламент на основание член 218, параграф 11 ДФЕС

(Становище 1/19)

(2019/С 413/21)

Език на производството: всички официални езици

Страна, направила искането

Европейски парламент (представители: D. Warin, O. Hrstková Šolcová, A. Neergaard)

Въпроси, отправени до Съда

- Член 82, параграф 2 и член 84 ДФЕС съставляват ли подходящо правно основание за акта на Съвета за сключване от името на Съюза на Конвенцията от Истанбул, или посоченият акт следва да се основава на член 78, параграф 2, член 82, параграф 2 и член 83, параграф 1 от ДФЕС, и необходимо или възможно ли е решенията относно подписването и сключването на Конвенцията да се разделят на две вследствие на този избор на правно основание?
- Сключването от страна на Съюза на Конвенцията от Истанбул съгласно член 218, параграф 6 от ДФЕС съвместимо ли е с Договорите, при положение че липсва общо съгласие на всички държави членки относно тяхното желание да бъдат обвързани с посочената конвенция?

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Испания), постъпило на 9 юли 2019 г. — DC/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

(Дело C-522/19)

(2019/С 413/22)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta

Страни в главното производство

Ищец: DC

Ответник: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместимо ли е с правото на Съюза съгласно Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ⁽¹⁾, и по-специално член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1, с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите и съдебната практика, развиваща посочената директива: възприемането като еднозначен критерий от страна на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) в решения 44—49 от 23 януари 2019 г., според който по отношение на потребителските договори, неравноправна е недоговорена клауза, която предвижда, че всички разходи по осъществяване на транзакцията по отпускане на ипотечен кредит се поемат от заемополучателя, като се разпределят различните разноски по обявената за недействителна неравноправна клауза между кредитиращата банкова институция и потребителя заемополучател, за да се ограничат връщанията на недължимо платени суми при прилагането на националното законодателство?

Съвместимо ли е с правото на Съюза съгласно Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори, и по-специално член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1, с цел да се гарантира защитата на потребителите и ползвателите и съдебната практика, развиваща посочената директива тълкуване на Върховния съд, което допълва неравноправна клауза, обявена за недействителна, когато заличаването на тази клауза и последиците, породени от нея, не засягат същината на договора за заем, обезпечен с ипотека?

- 2) Може ли във връзка с член 394 от [Ley de Enjuiciamiento Civil (Граждански процесуален закон)], който установява принципа, че съдебните разноски се поемат от загубилата делото страна, да се приеме, че когато неравноправна клауза за разходи бъде отменена, но последиците от недействителността се ограничават до разпределянето на разходите, посочено по-горе, това представлява нарушение на принципите на правото на Съюза на ефективност и незадължителен характер на неравноправните клаузи, когато в съдебно решение жалбата е уважена частично и може ли това да произведе обратен възпиращ ефект, водещ до липса на защита на законните интереси на потребителите и ползвателите?

⁽¹⁾ ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273

Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 6 de Ceuta (Испания), постъпило на 9 юли 2019 г. — ED/Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

(Дело C-523/19)

(2019/C 413/23)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 6 de Ceuta

Страни в главното производство

Ищец: ED